

спомняше нѣщо. Десетъ и повече години има, откато се кани да си купи палто. Докато бѣше младъ, каквото изкарваше, изпиваше го. Сега вече не пиеше, защото твърде не бѣше здравъ, но често даваше нѣкому паритѣ си, както бѣше ги далъ тая сутринъ на Павлина. Отъ тогазъ на палтото му взеха да се явяватъ тия голѣми крѣпки отъ сива аба.

— Хубаво си е то, мойто палто, — продължи той съ нѣкаква особена радостъ въ гласа си. — Азъ като го позакърпя пакъ, ще прекарамъ съ него и тазъ зима. Пъкъ, ако ми е писано, съ него може да се представя и предъ Бога. То тамъ, на онзи свѣтъ, туй палто може да ми помогне. Може пъкъ тамъ да ми дадатъ ново палто, златно, тъй да се каже, скъпоценно...

Серафимъ говорѣше на Еня, но не го погледна. Той пусна палтото на колѣната си, по-загледа се предъ себе си и се усмихна.